

Không Có Gì Rung Động Buổi Hoàng Hôn

Không có chi vui cũng chẳng có chi buồn
dù thành phố này là Thành Phố Sương!
Nắng đã xóa hết mù sương trên núi
Gió đang bay lá hai bên đường...

Thành phố này bình thường đến nỗi
bụi không bay để bám hoa hồng
người gặp người chỉ chào không nói
cái cúi mình rất nhẹ lưng lưng...

Tôi không thấy ai cười nữa cả
(ngay chính mình cũng mang khẩu trang!)
Thành phố này rộng hơn năm ngoái
chắc hẹp hơn đám lấm sang năm?

Học trò chưa tung tăng hứng lá
xe bus vàng hai năm đã ngưng!
Bảng stop xe ngừng rồi chạy
đời thản nhiên tất cả người dừng!

Không có chi vui cũng chẳng có chi buồn
người đưa thư làm xong công việc
lái xe về Bưu Điện trả xe...
Tiếng chuông giáo đường ngân lên chiều chiều tha thiết...

Em nhiều chuyện hơn tôi thì phải?
Cứ nói đi một mình em nghe
Lời một lời, lòng một lòng, bỗng ngại
nhớ rồi quên có thể chẳng ai dè!

*Bài thơ mới của tôi chừng đó
Chẳng có gì rung động buổi hoàng hôn!*

Trần Văn Lệ